

Fets reals

Pasqual Ferrer

Per què últimament la societat està corrompuda? A què és degut? A la evolució, la manca de civisme, de comprensió, o la manca d'estimació? Probablement a tot en conjunt.

Segurament són molts els lectors que els primers dies de gener d'aquest any varen veure per la televisió com una explosió de gas arrassava una residència d'avis de les rodalies de Madrid. El resultat de l'incident foren molts ferits; desconec si els més greus varen morir. El fet és que constantment succeeixen desastres com aquest arreu d'Espanya i el món sencer.

Els que ja som avis ens espanta quan sentim a parlar de residències, tot i que, afortunadament, també hi ha avis que estem a casa i molt bé. Encara que, de ben segur, hi ha residències on els avis s'hi troben molt bé, crec que per molt bé que els tractin, han de sentir dins seu una gran tristesa i enyorança del passat, ja que un vuitanta per cent d'avis que estan en residències tenien a la seva joventut avis a casa i, generalment, aquests avis eren els preferits de la casa, la taula i la llar de foc. Jo em

pregunto com és possible que hi hagi fills que tractin els pares amb tanta desconsideració i indiferència quan hi ha tants nens que han perdut els pares de petits i d'altres que no els han conegut mai; donarien un ull de la cara per conèixer els seus pares i abraçar-los.

Com a anècdota trista, però real, recordo que el dia de Reis el Mn. Sr. Ricard Maria Carles, bisbe de Barcelona, va explicar per la radio com un grup de nens i nenes jugaven al carrer i varen passar un grup de persones grans. Aquests els varen preguntar què demanarien que els portessin els Reis. En general, tots demanaven moltes coses, però una nena no demanava pas res. Això els cridà l'atenció i varen preguntar-li a la nena quin era el motiu d'aquesta decisió seva. La nena va contestar que el que ella desitjava realment els Reis no li podien donar. Sorpresos, li preguntaren què era això tan difícil d'aconseguir i la nena, plorant, va contestar que això que ella volia era abraçar i fer un petó a la seva mare com fan tots els demés nens, doncs ella no

li havia fet mai cap, ja que es va morir quan va néixer. En sentir-la tots van fer un silenci i amb llàgrimes als ulls van intentar consolar-la, cosa ben difícil, perquè quan una criatura no té mare i no sap el que és tenir-ne, no hi ha paraules per consolar-la.

Les paraules del Sr. Bisbe per la radio em van quedar grabades i per un instant, per la meua ment varen passar tots els nens que han perdut la mare de petits per culpa d'accidents, guerra, enfermetat i altres casos que val més no mencionar. Els que hem tingut la desgràcia de perdre la mare de jovenets, segurament som els que més valor donem a la importància d'una mare i per això som els que ens esgarrija més quan sentim a parlar de residències. Considero que és el mateix parlar de residència com d'asil tot i que pot sonar una mica més fi el mot residència i no comproment tant a aquelles persones a qui pares i avis els fan nosa i no volen recordar el sacrifici que varen fer els pares i avis per ensenyar-los i protegir-los quan eren jovenets.

Procurin recordar la

poesia 'el plat de fusta', l'argument de la qual és el següent: l'avi per la edat que tenia el pols li tremolava, el plat trencava i les tovalles tacava. Per evitar-ho, varen fer un plat de fusta. A partir d'aquell moment l'avi menjava en un racó amb el plat de fusta, però va passar l'inevitable. Un dia el pare buscava el seu fill i el trobà que treballava amb un tros de fusta. Al preguntar-li què feia, el nen li contestà un plat de fusta per quan sereu gran com l'avi. Les paraules d'aquell nen el varen commoure i a partir d'aquell moment l'avi va tornar a tenir el lloc preferit de la taula.

Per acabar diré que hi ha una dita molt real que diu: tal faràs, tal trobaràs.

Reflexionem i pensem amb el plat de fusta, doncs en aquest món hi estem de pas i hem de procurar estimar i viure el més bé possible, especialment amb els pares i avis que són els que ens han donat el ser. Amb els demés ciutadans la màxima convivència i germanor. Si així ho fem Déu ens ho tindrà en compte i podrem morir en pau.

6

**FÀBRICA
DE TEIXITS**

**JOSEP
CATOT**

**Telèfon 842 21 65
LA ROCA**

**Llibreria i
Papereria**

NATI

**SERVEI DE FAX
FOTOCÒPIES EN COLOR**

La Placeta, 18
Telèfon 842 21 91
LA ROCA DEL VALLÈS

**J O S E P
G I R B A U
F A B R E G A S**

*Agent d'assegurances
Col·legiat núm. 18.195*

Les nostres pòlisses garanteixen la
tranquil·litat i confiança de la seva vida

25 anys de treball ens acreditem

GABINET DE GESTIÓ GIRBAU
COMPTABLE - FISCAL - LABORAL
ASSEGUANCES EN GENERAL

**Catalunya, 12 - LA ROCA
Tel. / Fax 842 27 19**

**M A T E R I A L S
P E R A L A C O N S T R U C C I O**

TMartorell, s.l.

URALITA
CIMENTOS
OBRA
ÀRIDS

SANITARI
ACCESSORIS LAMPISTERIA
PAVIMENTS I REVESTIMENTS
SERVEIS CAMIÓ GRUA

Pirineu, 34
Tel./Fax 842 29 38
LA ROCA DEL VALLÈS